

1923-01-06

AFSENDER

Sigurd Swane

MODTAGER

Christine Swane

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Fremgår af brev

Generel kommentar:

Christine Swane er indlagt på
Nerveafd. på Frederiksberg Hospital

Afsendersted:

Svebølle

Afsenderinfo (lakstempel, adresse
m.m.):

Poststempel

Modtagersted:

København

Modtagerinfo (udskrift, tilskrift m.m.):

Fremgår af kuvert

Omtalte personer:

Bodild Holstein

Vilhelm Larsen

Olga Meisner-Jensen

Lars Swane

Arkivplacering:

Kerteminde Egns- og Byhistoriske

Arkiv

DOKUMENTINDHOLD

Sigurd Swane argumenterer for Lasses behov for en rolig hverdag uden sindsoprivelser. Han synes ikke at Lasse skal ind til byen nu og besøge Christine Swane. Sigurd mener, at Christine har brugt alt for mange penge på julegaver til Lasse. Sigurd Swane har kun en lille indtægt.

TRANSSKRIFTION

6-1-23

Kære Ugle.

Ja jeg forstår altså at det ikke kan nytte at prøve på at få dig til at forstå mig. Naturligvis har du Ret i at man kan overdrive Betydningen af Vanen og at netop også Afbrydelsen af det daglige har sin store og uundværlige Betydning, både for Barnet og for den voksne – det er jeg selvfølgelig ikke blind for, tvertimod. Men det er jo svært i et Brev – ovenikøbet når man har travlt og dårligt kan skrive langt at få alt med – og så stoler man let for meget på at det skrevne opfattes i Forbindelse med de Tanker man selv har udover dette skrevne, i Stedet for at huske på, at det i Reglen misforstås og andre Meninger end den, man hat tænkt at udtrykke, lægges deri.

Det er altså ikke min Mening at hver Dag for Lasse skal være som den anden – men min Mening var at når Dagene nu forløb rolige og tilfredse, i Sindsligevægt for ham, så skulde man vogte sig for Afbrydelser, som Gang på Gang har vist sig at bryde denne Ro, men give det lille Sind – som jo nu desværre har disse vanskelige Forhold at tumle med, Lov til at blive i den Ro, i hvert Tilfælde så længe til måske hans eget Sind krævede en Afbrydelse, for det er sikkert at han legemligt og åndeligt trives bedst, når han ikke oprives.

[Fire linjer er streget ud]

Nu er der Fred i hans Sind og kan han med det være i Ro på Landet en Tid, så syntes jeg det måtte være et Gode at give ham det, tilmed da han også på andre Måder nu er i en god Udvikling. F.eks. falder det ham aldrig ind at gøre Vrøvl, når han får en Besked, han er på den Måde nem at have med at gøre nu, føler selv hele den Orden han som Barn og Medlem af en Husstand har at indtage og er delagtig i, som noget naturligt, der slet ikke kan være anderledes – regelmæssig Sengetid o.s.v. – det volder ham slet ingen [ulæseligt ord] og Vanskeligheder nu – således som det gør i Begyndelsen, når han ikke er i en Vane med at den Slags skal gå ganske glat og uden Vrøvl, og det tror jeg er sikkert, at det for et Barn, som måske ovenikøbet har arvelige Anlæg for Nervøsitet, er vigtigt at alle de daglige Affærer går uden Modvilje og Modstand og Slid på hans Humør. Et Besøg

i København nu vil bryde dette og det kan ikke hjælpe at sige, at han trænger til den Afveksling nu, for han befinder sig så vel og er hver Dag så ivrigt optaget af så mange Ting, at der ikke behøver at lægges mere til nu.

–

Nå i Juleferien var der nu ikke Tale om at jeg skulde ind, jeg skal have den Tand ud snarest muligt, men det andet der er gjort ved Munden må først falde så meget til Ro, at jeg nogenlunde frit kan bruge de Dele af Munden, før dette kan gøres, da jeg ellers intet Sted har at bruge. Og da du kom på Hospitalet faldt jo hans Juleophold hos dig væk af sig selv x) – Jeg har slet ikke tænkt at bryde nogen Aftale, når jeg f. Ex. Skrev om Rejsen til Kullen i Påsken eller Pinsen (jeg har forresten nu set at Pinsen falder så sent at det ikke kan blive i den) men Frk. Holstein, sagde du jo, havde sagt, at [~~overstreget: det~~] skulle dit

x) det vilde altså først blive ind i Skoletiden at han kunde rejse nu, og det er dog udenfor Aftalerne og så afbrudt som Efteråret blev må der dog være nogen Samling over Undervisningen i Foråret, som har sine lange Ferier i Forvejen.

Ophold virkelig hjælpe dig noget måtte du blive derinde i 4-5 Måneder, jeg troede derfor at det var givet, at du blev der i hvert Fald Påsken med, så at Lasse kunne tage med os derop i sin Ferie og på den Måde få ganske anderledes Glæde af et Ophold deroppe (og det tror jeg var en Afbrydelse, som vilde gavne ham, nu er han så stor at de Naturindtryk ville fæstne sig for Livet) end om han skal gå i Skole samtidig med at han er der.

[Seks overstregede linjer]

Jeg kan af dit Brev forstå at du har talt med Lægen om Lasse og det hele, og du har altså fået Medhold hos ham. Men er du sikker på at han vilde se ligesådan på Tingene, hvis han kendte lidt mere til Lasse og Forholdene i det hele, hvis du overfor ham vil gå helt ærligt til Værks, så synes jeg du f. Ex. skulde give ham det første Ark af dette Brev at læse og sige, at det jo var muligt, at du havde fremmet Forholdene noget ensidigt og det, det gjaldt om for dig, var jo ikke bare det at få din vilje igennem, men at der blev gjort hvad der var det rigtigste også mod Drengen.

Så skriver du, at jeg også glemmer "den anden Aftale". Jeg kan ikke tænke mig at du hermed sigter til andet end Pengespørgsmålet. Men jeg har ikke glemt noget der. Jeg skrev til dig før Jul og bad dig sige mig, om du havde fået sådan Orden på dine Pengeforhold, at du kunde klare dig uden de 50 Kr. for det kniber for mig at skaffe alt hvad jeg skal, og du har selv sagt og skrevet, at så snart du bare kunde det, ønskede du intet hellere end at klare dig uden Hjælp fra mig. Du havde skrevet, at du vilde give Lasse en Julegave til 10 Kr. om jeg vilde købe den og jeg svarede da, at det skulde

jeg nok (for- resten vil jeg gerne bytte den Bog vi valgte, når jeg kommer til Byen; det kan vi godt, vi har læst den så forsigtigt at det ikke kan ses på den og vi kender Boghandleren; Agnete har læst den højt, og der er udmærkede ting i den, så den har interesseret ham meget, men han må ikke have den og læse den selv, der er alt for mange Ting deri, som ikke er for et Barn og som Agnete måtte springe over) men skrev jeg, hvis jeg skal sende dig Penge til den første, behøver du [overstreget ord] ikke at sende mig de 10 Kr. nu, så trækker jeg bare dem fra i Beløbet, jeg sender. [tilføjet: Da du] sendte [overstreget ord] dem, måtte jeg altså forstå det som at du havde så meget, at du kunde klare dig uden Pengene fra mig – og jeg må sige, det bestyrkedes jeg da yderligere i, da der foruden den Gave kom endnu en hel Pakke med både Tinsoldater og Lommebog – skønt han jo har flere Lommebøger og Stoffet i denne, bortset fra Almanakken, som han aldrig ser i og nogle Fortællinger, er næsten det samme som i forrige Års Ud-gave – naturligvis blev han glad for begge Dele, det måtte være en underlig Dreng, der ikke blev det, men når det kniber for en synes jeg en Julegave til 10 Kr. er meget (og[udstreget ord] syntes også det var en stor Julegave, da han fik Bogen) og jeg kunde da ikke opfatte det som andet end som et yderligere Bevis på, at du kunde og vilde klare dig uden min Hjælp. Jeg selv må nægte mig alt muligt og synes unægtelig, at der er noget underligt i, at du Gang på Gang er flot til alle andre Sider, men overfor mig stadig hævder din Trang. – Nå det er ikke fordi jeg vil rette Bebrejdelser mod dig, men jeg [tilføjet: skriver] hvad jeg må tænke om det, når du bringer det på Bane igen[overstregede ord] – ræsonnerer jeg forkert, kan du jo prøve at gøre mig det forståeligt, som jeg prøver at forklare nu. For øvrigt skriver du, at du klarer dig jo nok uden det – vil det så sige, at du i Virkeligheden nu kan klare dig, uden at jeg sender de Penge, således som du selv sagde at du gerne vilde, eller kan Overskuddet, som Udlejningen giver [indsat: og andre Kilder] endnu ikke virke tilstrækkeligt, [indsat henover udstregede linjer: så billigt som det er på Hospitalet, må jo dine Forhold næsten gå i Orden af sig selv, tilmed når Klax har hjulpet og du har fået Penge af Olga Jensen og dog af og til også sælger noget – det er desværre mere end jeg kan i Øjeblikket.] Lasse når desværre ikke at skrive lidt med nu, han har i disse Dage så travlt med en stor skriftlig Opgave. Han så forleden tilfældigt i en Stump Avis, at der var udskrevet en Barnekonkurrence om den bedste lille Afhandling om Bananer og udsat Præmie på 50 kr. og større eller mindre Partier af Bananer; han blev så ivrig efter at være med, at han strax gik i Gang med Kladden og han skriver nu rent et Stykke hver Dag, og gør sig sådan Umage med Skriften, at det er forbavsende, hvor pænt han gør det

– men så er det også ligesom om hans Skriveenergi er udtømt med det –
men det er jo nok færdigt en af Dagene, så skriver han igen. Han begynder
så småt at kunne gå på Stylterne og det morer ham meget.

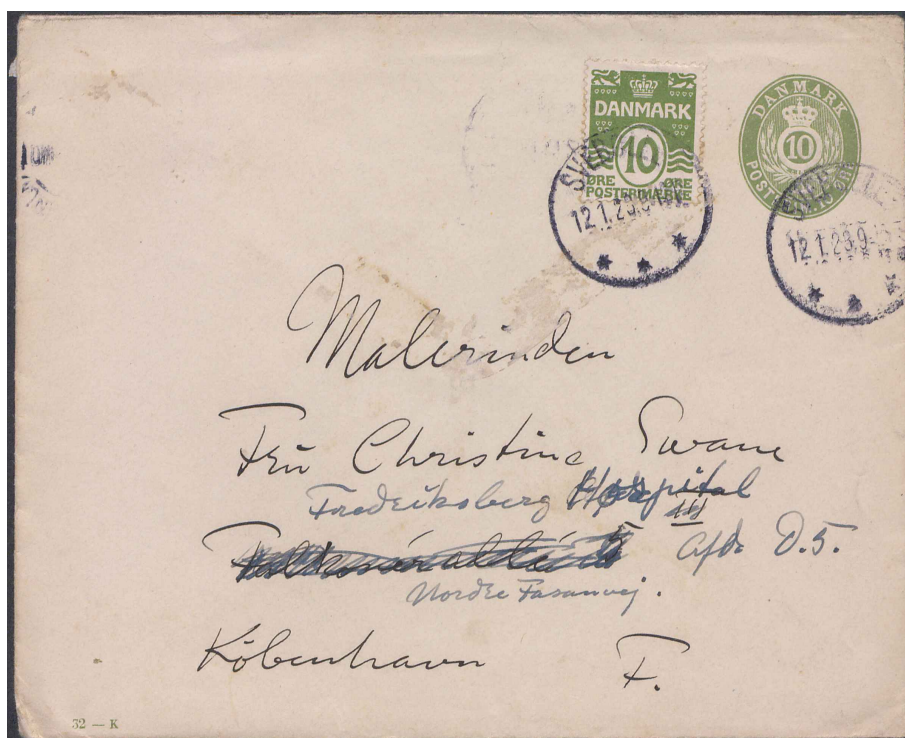
Jeg skal hilse meget fra ham, det morede ham at høre om alt det du laver,
han har ikke flettet flere Duge.

Venlig Hilsen. Sigurd.

Ja jeg har haft så travlt, så Brevet først er blevet færdigt lidt efter lidt.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

6-1-23.

Kære Hjelpe.

Ja jeg forstaae altsaa at det ikke kan nyttes at give jer
at ja jeg vil et. forstaa mig. Naturligvis har du bet. i at
man kan overdrage Betegnelsen af Tansen og et udtryk
og sa Aflygdelsen af det daglige har sin store og iindværende
Betegning, baade for Børnet og for den voksne - det er jeg
selvfølgelig ikke blind for, forstaaet. Men det er jo væsent
i et Brev - oveniholdet når man har travlt og derved kan
svare langt ud ja alt und - og sa stoler man let for
meget ja at det skæve opfattes i forbindelse med de Tanker
man selv har indseer dette skæve, i stedet for at tænke
ja, at det i Reglen misforstaaes og andre Meninge end saa,
man har tænkt at indtrykke, lægges deri.

Det er altsaa ikke min Mening at hvis jeg for Sasse skal
være som den anden - men min Mening var at når dagen
nu forløb rolige og hilfede, i Sindblyvægt for ham, sa skulde
man vogte sig for Aflygdelser, som jeg ja jeg har vist sig at
brøbe denne Ro, man give det lille Sind - som for min Densare
har disse vanskelige forhold at tænke und, Sov til at Alvor i
den Ro, i hvert Tilfælde sa længe til måske hans eget Sind
krævede en Aflygdelse, for det er sikkert at han legemligt
og åndeligt findes bevidt, når han ikke opvædes.

~~Det er altsaa ikke min Mening at hvis jeg for Sasse skal
være som den anden - men min Mening var at når dagen
nu forløb rolige og hilfede, i Sindblyvægt for ham, sa skulde
man vogte sig for Aflygdelser, som jeg ja jeg har vist sig at
brøbe denne Ro, man give det lille Sind - som for min Densare
har disse vanskelige forhold at tænke und, Sov til at Alvor i
den Ro, i hvert Tilfælde sa længe til måske hans eget Sind
krævede en Aflygdelse, for det er sikkert at han legemligt
og åndeligt findes bevidt, når han ikke opvædes.~~

Sind og kan han und det være i Ro ja Sandet er Tord, sa
synes jeg det måtte være et gode at give ham det, hilfede

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

2) Jeg kann af dit Brev forstå at du har talt med Sægen om Sæse og det hele, og du har altså fået Medhold hos ham. Men er du sikker på at han vilde se ligesådan på Ting, hvis han kendte lidt mere til Sæse og Forholdene i det hele, hvis du overfor ham vil gå helt ærligt til Værk, så synes jeg du bør. Skulde give ham det første Afsnit af dette Brev at læse og sige, at det jo var unødt, at du havde frem- sat Forholdene noget ensidigt og det, det gjaldt om for dig, var jo ikke bare det at få din Tilfælde gennem, men at der blev gjort hvad der var det naturlige også mod Fremmen.

Så skriver du, at jeg og så glemmer den anden Affære". Jeg kann ikke tænke mig at du kunne sige "til andet end Ringkjøbingområdet. Men jeg har ikke glemmt noget der. Jeg skrev til dig for ful og bad dig sige mig, om du havde fået sådan Ordre på dine Penges forhold, at du kunne klare dig inden de 50 Kr. for det kræver for mig, at skaffe alt hvad jeg skal, og du har selv sagt og skrevet, at så snart du bare kunne det ønskede du intet hellere end at klare dig inden 10 Kr. for mig. Du havde skrevet, at du vilde give Sæse en Julegave til 10 Kr. om jeg vilde kille dem og jeg var da, at det skulde jeg nok (forresten vil jeg gerne lægge den Bog vi valgte, når jeg kommer til Bogen; det kan vi godt, vi har læst den så grundigt at det ikke kan ses på den og vi kender Boghandleren; Agnete har læst den troigt, og der er indmærkede Ting i den, så den har interesseret ham meget, men han vil ikke have den og læse den selv, der er alt for mange Ting deri, som ikke er for et Brev og som Agnete måtte springe over) men skrev jeg, hvis jeg skulde sende dig Penges til den første, behøver du ikke at sende mig de 10 Kr. om, så trækker jeg bare dem fra i Betæbet, jeg under ^{da du} ~~skulde~~ dem, måtte jeg altså forstå det som at du havde så meget, at du kunde klare dig inden Pengene fra mig - og jeg må sige, det bestyrkedes jeg da overlegere i, da der forinden den gave kom endnu en hel Pakke med både Tinsoldater og Sommerbog - Månt han jo har flere Soms melbøger og Stoffet i demme, bortset fra Almanaken, som han aldrig ser i og nogle Fortællinger, er næsten det samme som i forrige Aars Gave - naturligvis blev han glad for begge dele, det måtte være en underlig Gave, der ikke blev det, men når det kræver for en gives jeg en Julegave til 10 Kr. er meget (og ~~det~~ syntes også det var en stor Julegave, da han fik Bogen) og jeg kunde da ikke opfatte det

